

KAPITOLA 1

Výchozí body

Jako výchozí bod tohoto druhého dílu bych rád zopakoval některé základní koncepty a rozvedl určité oblasti představené v prvním dílu *Základů*. Připomenu čtenářům povahu primárního dechu, stručně zopakuji rozvinutí vrozeného plánu léčení a prohloubím naše porozumění tomu, co nazývám závěsná povaha tří těl – fyzického, tekutinového a přílivového těla. Pokusím se popsat tento závěsný stav podrobněji, protože rozkrytí vrozeného plánu léčení a s ním související procesy uzdravení jsou založeny na jeho poli působnosti. Připomenu čtenářům také důležitost prvotní středové linie a zjištění výchozího klinického stavu.

Přítomnost

Přítomnost je téma, které nás zavádí hluboko do podstaty naší práce a k základu naší lidské existence. V prvním dílu jsme zdůraznili schopnost usadit se do klidného, vnímavého a vědomého stavu. Podtrhli jsme, že přítomnost je přirozená – nejde o to vytvářet přítomnost, ale spíše nechat odplynout to, co jí stojí v cestě. Jak se noříme do klidu, zjišťujeme, že přítomnost je vrozená a nachází se v samotném jádru našeho bytí, v našem základním nastavení.

V prvním dílu jsme představili rozmanitá meditativní cvičení, která nám pomáhají ponořit se hlouběji do tohoto stavu. V jednom z nich jsme navrhli, že byste si mohli najít pohodlnou polohu vsedě a orientovat se na svůj dech tak, že budete sledovat vjem nádechu a výdechu. Poté jsme navrhli, že jakmile pohodlně spočinete ve svém dechu, můžete se usadit do stavu smyslového vnímání orientovaného na vjemy a pocity vašeho těla. A následně jsme představili rozmanitá kontemplativní cvičení orientovaná na uvědomění si tekutinového tidu, Long tidu a klidu, nejprve ve vašem vlastním systému a poté v systému klienta.

Když se praktikant usadí do stavu přítomnosti, orientovaného jak na klientův systém, tak i na formativní síly, které ho podporují a udržují, objeví se

rezonance, v jejímž rámci může klient získat přístup k novému potenciálu a možnostem ležícím za utrpením, které je aktuálně soustředěno v systému mysli-těla. Když člověk vstoupí do stavu přítomnosti naladěný na toho druhého, přirozeně to rezonuje s hlubším, základním stavem. Tuto rezonanci nazýváme *stav propojených bytostí* – vzájemného, společně vznikajícího stavu přítomnosti, ze kterého povstává naladění a přímé poznání. Dále jsme probrali, jak je důležité vytvořit vnímavé a vyjednané vztahové pole.

Vztahové pole

Lidský život je ve své podstatě hluboce vztahový a práce, kterou děláme, je založena na vztahu, naladění a soucitné rezonanci s procesem, který u klienta vyvstává. Vytváříme vztah jak k sobě, tak i k našim klientům – k jejich radosti i utrpení a k hlubšímu potenciálu v nás všech pro uzdravení a transformaci. Jak bylo uvedeno výše, základním výchozím bodem při vytváření bezpečného vztahového pole je naše schopnost ponořit se do stavu klidu a vnímání – do stavu bytí, a vytvořit vyjednaný a vhodný vztah s našimi klienty – empatické podpůrné pole vzájemně naladěných bytostí.

Zdůraznili jsme tuto oblast v prvních kapitolách prvního dílu *Základů*, kde jsme věnovali hodně času orientování čtenáře na meditační procesy, vstoupení do stavu přítomnosti a vztahové orientaci v šesti krocích, kterou jsme nazvali *rituál kontaktu* – uvolnění prostoru, přistoupení, vyjednání vzdálenosti naší pozornosti a fyzického kontaktu a usazení se v klidném, vnímavém a širokém poli naslouchání, v němž se holisticky orientujeme na klientův systém, primární respiraci a proces, který vyvstává. Klíčovým aspektem toho byla rostoucí schopnost vhodně se potkat se systémem klienta, vyjednat kontakt bez tlaku či narušení a orientovat se na vyvstávající proces. Z tohoto místa jsme zkoumali povahu toho, co Sutherland nazýval primární respirace a tide.

Dech Života a primární respirace

Jednou ze základních orientací v biodynamickém kontextu je, že si praktikant uvědomuje primární respiraci a síly, které respirace generuje v lidském systému. Jak jsme uvedli v prvním dílu *Základů*, Sutherland se ve své pozdější práci orientoval k Dechu Života a jeho neomylné potenci. Dech Života je posvátný princip, o kterém je těžké mluvit nebo ho popsat. Je to duchovní esence,

kteřá zprostředkovává tvůrčí impuls a všechno spojuje se základem stvoření. Je zažíván v lásce, která otvírá srdce, a zdá se, že vyvstává z hlubokého klidu, který se nazývá Dynamický klid. Vytváří organizační síly, které řídí a udržují všechny formy, od rozlehlých galaxií, slunečních soustav, hvězd a planet až po obrovskou rozmanitost života – od nejjednodušší buňky až po nejsložitější tkáňovou strukturu a formu života. To je ve svém základu nejen výrazem fyzické evoluce, ale samotného vědomí. Život tak může být prožíván jako interakce vědomí projevujícího se tvůrčími impulzy, které pohánějí život k vytváření nových a složitějších forem.

Jak bylo uvedeno v prvním dílu, tyto tvůrčí síly se projevují v rytmickém jevu, který Sutherland nazval *primární respirace* neboli *tide*. Rollin Becker, DO, nazýval nejzákladnější projev primární respirace *Long tide*, který se projevuje v konstantních cyklech padesátivteřinového nádechu a padesátivteřinového výdechu.

Lokálně *Long tide* vytváří řídící matici a středovou linii projevující se jako bioelektrické-biomagnetické pole, které organizuje morfologii embrya a udržuje uspořádání tkání po celý život. V biodynamické orientaci je bioelektrické pole, které generuje *Long tide*, a středová linie v něm, kterou nazývám *prvotní středová linie*, vnímáno jako primární organizační princip pro buněčné a tkáňové uspořádání. Toto pole a středová linie řídí v raném embryu tvorbu jak primitivního kroužku, tak notochordu, kolem kterých se vyvíjí embryonální ohýbání a uspořádání tkáně. Prvotní středová linie je středová linie, v níž se formuje notochord, a lze ji po celý život vnímat jako vzestupnou sílu skrz osu mezi obratli a bází lební. Uvědomění si dynamiky této středové linie je v klinické práci mimořádně užitečné, protože uspořádání tkáňového pole je v přímém vztahu k její přítomnosti.

V relativně nedávném výzkumu na Tuftsově univerzitě objevili, že změny bioelektrického pole organizují ohýbání embrya žáby do jeho embryonální formy. Ve videu, které výzkumníci natočili, můžete dokonce vidět fenomén vzestupu kvantově bioelektrické středové linie. Bylo zjištěno, že bioelektrické řídící pole je při vytváření morfologie důležitější než geny a genetický proces (Jonathan 2011).

Když udržujete široké pole naslouchání s prvotní středovou linií klienta uprostřed, může být *Long tide* vnímán jako přílivový jev ve stabilních padesátivteřinových cyklech proudění směrem od horizontu ke středové linii klienta a padesátivteřinových cyklech zpět, ve tvaru obrovského torusu zvaného *přílivové tělo*. Když se vaše vědomí rozšiřuje směrem k horizontu a rezonuje s hlubším klidem, můžete dokonce cítit, jak se *Long tide* projevuje ještě

pomaleji s pocitem nekonečné expanze – zde jste velmi blízko k jeho vyvstávání ze samotného Dynamického klidu. Long tide může být také vnímán coby prostorné, zářivé a spirálovité síly okolo těla klienta. Long tide je naprosto stabilní a nikdy není v šoku. Uvědomění si jeho přítomnosti může pomoci vyřešit zranění CNS a cyklení stresových stavů.

Když Long tide generuje lokální bioelektrické pole, síly jsou vnášeny do tekutin těla prostřednictvím procesu, který Sutherland nazval transmutace – změna stavu a vibrace od Long tidu k tekutinám. Sutherland nazýval tyto ztělesněné uspořádávající síly *potence* – podobná řídicí síla se v čínské filosofii a medicíně nazývá *čchi (qi)*. Když k tomu dojde, je také generován další rytmický jev nazývaný *tekutinový tide*, který se projevuje rychlostí 1–3 cykly za minutu, nejčastěji 2–2,5 cyklu za minutu. Tento více ztělesněný přílivový jev se také nazývá *mid-tide**, což je termín, který bere na vědomí vzájemné působení potence, tekutin a tkání. Potence je řídicí a hybná síla, tekutiny jsou médii této síly a tkáně jsou organizovány jejím působením. Potence v tekutinách vytváří tekutinový tide, organizuje formu těla a řídí motilitu tkání.

- **Mid-tide** – vzájemné působení v tekutinovém a fyzickém těle mezi potencí, tekutinami a tkáněmi projevující se v 1–3 cyklech za minutu. V tekutinách se projevuje jako tekutinový tide, v tkáních jako motilita.
- **Long tide** – základ primární respirace, fundamentální řídicí princip projevující se ve stabilních cyklech padesátivteřinového nádechu a padesátivteřinového výdechu. Vytváří lokální bioelektrické řídicí pole.
- **Dynamický klid** – základ pro vznik Dechu Života a primární respirace. Všechno vyvstává z klidu a znovu se tam vrací; a klid obsahuje potenciál pro vznik kreativity, energie a formy.

Vrozený plán léčení

V biodynamice se praktikant učí držet reciproční uvědomění si primární respirace ve svém vlastním systému spolu s jeho projevem ve vztahu k systému a středové linii klienta. V tomto rámci se praktikant také učí zůstat přítomen s nastavením a vzorci, které vnímá v systému klienta v kontextu primární respirace. Tak jak se klientův systém prohlubuje do svého vztahu k primární respiraci, léčebné procesy se přirozeně rozvíjejí ve svém vlastním čase a pořadí.

* V současné době byl již tento termín nahrazen termínem tekutinový tide (fluid tide). (Pozn. odb. red.)

Jak jsme viděli v prvním dílu *Základů*, Rollin Becker to nazval *vynoření se vrozeného plánu léčení*.

Podstata biodynamické práce se orientuje na rozvinutí vrozeného plánu léčení. V prvním dílu *Základů* jsem použil tento koncept, abych nastínil rozvoj biodynamického mentálního nastavení a klinického procesu. V tomto pojetí, jakmile praktikant vstoupí do stavu přítomnosti, orientovaného na systém klienta, léčivý proces se rozvine přesným a jedinečným způsobem, který bych já jako praktikant nemohl prozkoumat, testovat jeho pohyb nebo předvídat. Hlavní orientace je na primární respiraci, zdraví, které se projevuje jako primární řídicí a léčivý princip v našem systému mysli a těla. Stav mysli a těla je udržován v tomto širším konceptu, dokud se neprojasní dynamická rovnováha zúčastněných sil a nevynoří se léčivé záměry z hlubšího zdroje, než je náš lidský rozum. Toto je podstata biodynamického přístupu.

V prvním dílu jsem nastínil způsoby, jak popsat tento rozvíjející se proces, a ty bych zde rád rozebral. Prvním a nejdůležitějším záměrem je usadit se ze svých podmíněných mentálních stavů a procesů ega do základního stavu přítomnosti. Tento stav nazývám *stav bytí*. Z tohoto stavu se nejprve orientujeme na primární respiraci vzhledem k našemu vlastnímu systému. Sutherland zdůrazňoval, že znalost primární respirace v našem vlastním systému mysli a těla podpoří naše uvědomění si primární respirace ve vztahu k systému klienta. Poté vyjednáme náš vztah k systému a tkáním klienta, udržujeme široké pole naslouchání se středovou linií klienta v centru tohoto pole. Dále držíme záměr orientovat se na hlubší stav bytí klienta, který jsem nazval *pole vzájemného propojení mezi bytostmi*, a na primární respiraci ve vztahu k systému klienta, která podporuje naši inkarnaci do tohoto těla coby konkrétní lidské bytosti.

Velmi často, když praktikant poprvé kontaktuje systém klienta, je přítomno velké množství informací. Jsou sdělovány poznatky o různých inertních fulkrech a vzorcích zkušeností a také historie a je přítomen povrchnější rytmus – *kraniální rytmický impuls* (CRI). CRI neboli kraniální rytmus je proměnlivým projevem historie, autonomní aktivity a nevyřešených podmíněných sil, které jsou stále ještě aktivní v systému klienta. Jsou jako vlny zkušeností vyjádřené proměnlivým rytmem, podobným vlnám na vrcholu oceánu. Když se praktikanti noří do svého širokého pole naslouchání, orientovaného na klid a primární respiraci, zjišťují, že se projev historie a podmínek a také vlnění CRI během času usadí, jakmile se primární respirace a celistvost lidského systému dostane do popředí. Říkám tomu *holistický posun*, posun

od historie, podmínek a vlnění k primární respiraci, celistvosti a novému potenciálu. Tento stav je někdy v osteopatické praxi nazýván *pacientův neutrální*.

Když se holistický posun prohlubuje, objevují se konkrétní léčivé záměry, které bych dříve nemohl prozkoumat ani testovat jejich pohyb. Ve skutečnosti analýza a zásahy praktikanta v tomto okamžiku jen brání rozvinutí tohoto procesu. Když se systém noří hlouběji do svého vztahu k primární respiraci, zjišťujeme, že léčivá rozhodnutí jsou činěna zevnitř a naší rolí je tento proces usnadňovat a podporovat. Také zjišťujeme, že je náš lidský systém skutečně zavěšen ve vesmíru přítomností primární respirace – v tom, co Becker nazýval *Long tide* – a všechno je následně zavěšeno v klidu; v klidu tak hlubokém a všeprostupujícím, že je v biodynamice nazýván *Dynamický klid*.

Právě z této hloubky se vyjasňují procesy uzdravení a odvíjí se vrozený plán léčení. Zjišťujeme také, že se léčivé záměry mohou projasnit z jakékoliv úrovně primární respirace a klidu – potence neboli řídicí síly v tekutinách systému mohou iniciovat procesy uzdravení, *Long tide* může vystoupit do popředí a iniciovat procesy, a podobně systém se může prohloubit do klidu, ze kterého se pak vynoří léčivé záměry. Učíme se důvěřovat rozvíjení tohoto procesu s vědomím, že odpovídající projevy léčení mohou vyvstat z jakékoliv úrovně.

Když se odhaluje vrozený plán léčení, rozvíjí se i základní léčivý fenomén, který Becker popsal jako třífázové vědomí. V prvním dílu *Základů* jsme popsali tyto tři fáze – *hledání*, *usazování* a *reorganizace a přeorientování* – především z hlediska fyzického a tekutinového těla a procesů *mid-tidu*. Nicméně tyto tři fáze se nějakým způsobem projevují ve všech léčivých procesech a já bych rád rozebral a objasnil toto zcela základní chápání širěji.

Když v systému začne docházet k holistickému posunu, může si praktikant uvědomit kvalitu hledání. Systém se začíná usazovat z vln historie a CRI a je možné vnímat hledání rovnováhy. Můžete cítit, jak se tkáňové pole mění, odhaluje různé historické formy a začíná hledat hlubší klid. Můžete vnímat, že tkáňové pole začíná být zavěšeno do tekutin, jakmile dochází k usazování vln a vzorců, když potence, tekutiny a tkáň hledají rovnováhu. Toto je Beckerova první fáze jeho třífázového léčivého vědomí – fáze *hledání*.

Když se rovnováha prohlubuje, je pocíťováno usazování v holistickém posunu a tehdy se může objevit jakákoliv úroveň procesu uzdravování. Toto je druhá Beckerova fáze, *usazování* do stavu rovnováhy – stavu, při kterém všechny síly a pole vyjádření vstupují do dynamické rovnováhy. K tomu dochází v průběhu několika minut nebo dokonce několika sezení, kdy systém může dosáhnout jedné úrovně usazení, vyčistit nějakou autonomní aktivaci,

znovu se prohloubit, přičemž dojde k dalšímu pročištění, dokud není dosaženo mnohem hlubšího stavu rovnováhy.

Tak jak se holistický posun prohlubuje, tři těla – fyzické, tekutinové a přílivové tělo – projevují svoji závěsnou povahu a léčivé procesy vystupují z jakékoliv úrovně (viz další část). V podstatě jde o to, že tkáňové pole je nyní zavěšeno v tekutinovém těle zavěšeném v Long tidu a tkáň se orientují na biodynamické síly, které organizují tělo od počátku embryologického vývoje. V mnoha ohledech se tkáň navrací ke svému embryologickému počátku a vstupují do tekutinového stavu.

Když se tento stav prohlubuje, léčivé procesy se zapojují mnoha způsoby. Obvykle se konkrétní záležitost oddělí od všech ostatních a dostane se do popředí tak, jak se vyjasňuje inertní fulkrum. Jak bylo podrobně probráno v prvním dílu *Základů*, inertní fulkrum je místem sil, kde se potence Dechu Života stala inertní, aby vystředila a omezila podmíněčné síly. Podmínečné síly zasahují do systému myslí-těla a je jich nespočetně mnoho – síly traumatu, genetiky, nehod, porodu, toxinů, patogenů atd. – skutečně jakákoliv síla, která ovlivňuje systém. Pokud tyto síly nemohly být vyřešeny v době prožitku, potence se shlukne a stane se inertní, aby omezila účinek těchto sil v systému na co nejmenší oblast. Lokálně to vytváří tkáňové změny různého druhu a bude to mít i širší dopady – snížení energie a vitality člověka, otevření prostoru pro přecitlivělost a aktivaci nervového systému, a dokonce může vést ke spuštění stresové reakce v systému.

Když se systém dále usazuje kolem inertního fulkra, je zahájen další proces hledání, kdy síly v inertním fulkru hledají vyváženost, *stav rovnováhy* v závěsném poli tří těl. Když se stav rovnováhy prohlubuje, tekutinový tide obvykle může ustupovat, protože se potence v tekutinách mění a orientuje se na specifickou inertní záležitost v systému. Léčivé záměry se pak mohou vynořit z jakékoli úrovně působení – zevnitř tekutinového těla přes změnu potence, z Long tidu, když se posouvá přes středovou linii a pole klienta a/nebo z prohloubení se do Dynamického klidu. Běžně může mít léčení za následek vznik řady interaktivních procesů – iniciace působení potence v tekutinách Long tidem, záměry objevující se z Dynamického klidu, které iniciují Long tide a léčivé oblasti přílivové potence tekutinového těla atd. Jakmile jsou léčivé procesy dokončeny, praktikant pocítí, že se potence, tekutiny a tkáň *reorganizují a přeorientovávají* ke středové linii a přirozeným fulkrům – Beckerova třetí fáze. Obvykle jsou sezení ukončena vzedmutím tekutinového tidu nebo prohloubením klidu (obrázek 1.1).

Vrozený plán léčení se odvíjí

První usazení: Vztahové pole

Praktikant se orientuje na primární respiraci, vyjednává se a usadí vztahové pole.

Druhé usazení: Holistický posun

Když se praktikant usazuje do receptivního stavu orientovaného na primární respiraci a na klientovu středovou linii a biosféru, nastává holistický posun od podmíněných procesů a projevů na úrovni CRI k celistvosti a primární respiraci a dále se prohlubuje. Tři těla projevují svoji závěsnou povahu – fyzické tělo zavěšené v tekutinovém těle, které je zavěšené v přílivovém těle – a léčivé záměry se mohou vynořit z jakékoliv úrovně.

Holistický posun se prohlubuje a Long tide se projasňuje, když se léčivé záměry vynořují jako přímý projev fenoménu Long tidu.

Holistický posun se prohlubuje a léčivé záměry se projevují na úrovni mid-tidu zprostředkovaném přílivovými potencemi. Objevují se Beckerovy fáze hledání a usazování do dynamické rovnováhy.

Holistický posun se prohlubuje do Dynamického klidu a léčivé záměry se objevují uvnitř a na základě vynoření, které je dynamické a zároveň pulzuje životem.

Projasňuje se Beckerova třetí fáze reorganizace a přeorientování ke středové linii.

Obrázek 1.1 Vrozený plán léčení se odvíjí.

Závěsná povaha tří těl a holistický posun

V prvním dílu *Základů*, kapitolách 3 a 10, jsme se učili orientovat na lidský systém tak, že jsme drželi široké pole vnímání orientované na to, co jsme nazvali třemi těly – fyzickým, tekutinovým a přílivovým tělem. Fyzické tělo je tkáňové pole jako celek, tekutinové tělo je tělem tekutin a řídících sil – potence – v tekutinách a přílivové tělo je Long tide, protože se pohybuje směrem ke klientově středové linii a od ní. Hranicí fyzického těla je kůže, hranicí tekutinového těla je tekutinovo-energetické pole, které se rozprostírá v rozmezí od 25–30 centimetrů po 50 centimetrů okolo těla, a hranicí přílivového těla je forma Long tidu ve tvaru obrovského torusu, který vypadá, jako by se pohyboval směrem od horizontu ke středové linii klienta a od ní, zatímco celý systém se zdá být zavěšen v jeho širším poli.

Když se holistický posun prohlubuje, můžeme objevit fascinující proces, který je zároveň klíčem k pochopení vzniku léčivých sil a záměru v klinické práci. Jakmile se usadím ve svém vztahu k systému klienta, nastavím široké pole vnímání s jeho středovou linií v centru své orientace. Když se dotýkám klientova těla, nechávám své ruce plout na tkáních zavěšených v tekutinách, jelikož klient i já jsme zavěšeni v širším přílivovém poli. Když se v tomto poli usadím a zároveň se orientuji na primární respiraci, začínám vnímat úžasný jev, když se holistický posun projasňuje.

Zdá se, že se fyzické tělo usazuje, měkne a prohlubuje a zavěšuje se do tekutinového těla. Doslova je cítit, jako by nyní byla každá buňka a tkáň zavěšena v tekutinovém poli, zatímco tělo klienta je rovněž vnímáno jako sjednocené a celistvé. Je to, jako by se tkáňové pole navracelo do dřívějšího, tekutějšího embryonálního stavu, kdy se buňky a tkáně přeorientovaly na síly primární respirace, kolem nichž se utvářelo embryo a jejichž prostřednictvím je organizace tkání udržována po celý život.

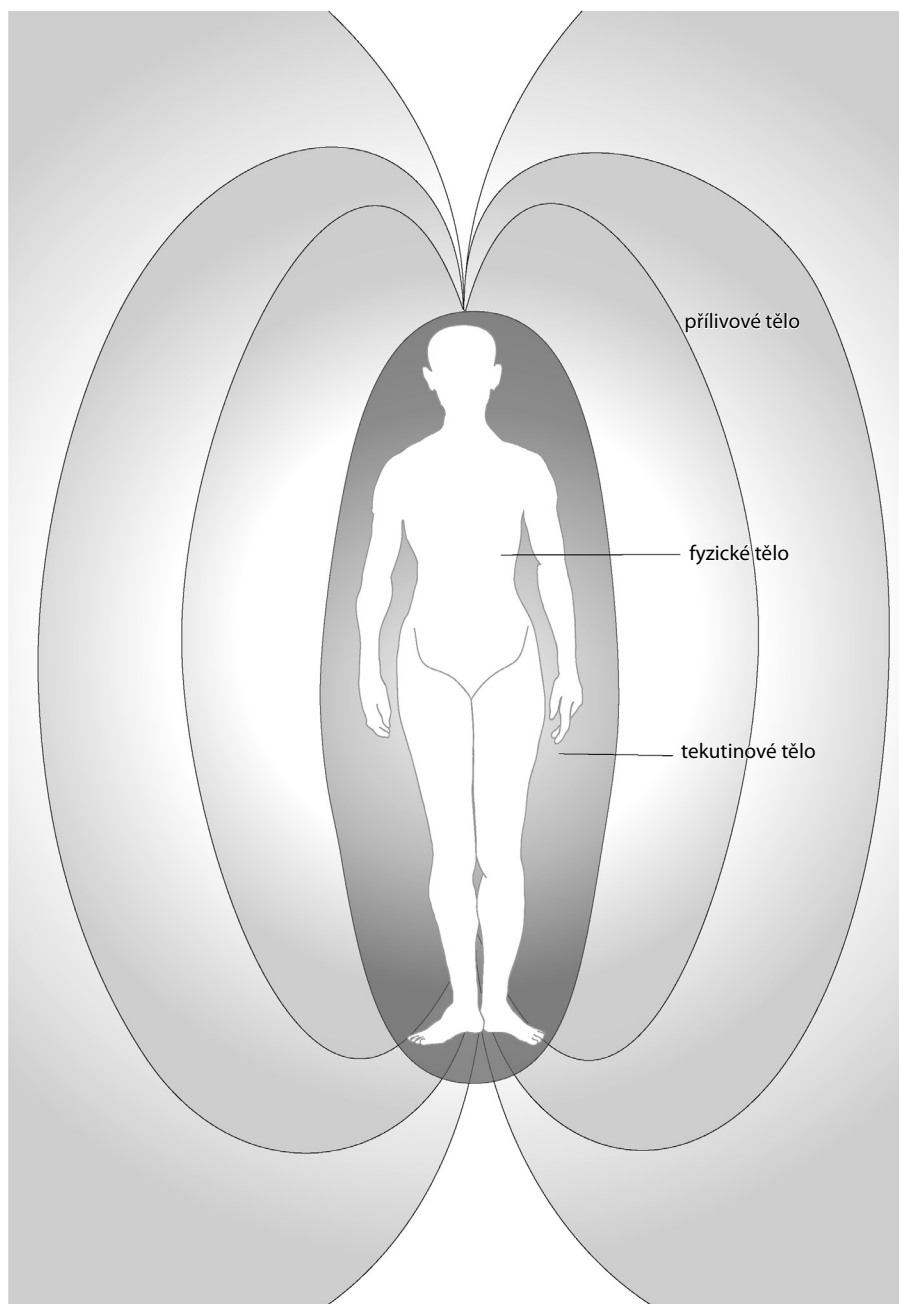
Jak pokračuje holistický posun, lze vnímat, že fyzické a tekutinové tělo je zavěšeno v širším přílivovém těle Long tidu – poli, které se nachází uvnitř pole zavěšeného v širším vesmíru! Když se to znovu prohloubí, lze také vnímat, že všechna tři těla jsou dále zavěšena v klidu – v Dynamickém klidu, na který poukazovali Sutherland i Becker. Právě z tohoto závěsného systému, kdy je fyzické tělo zavěšeno v tekutinovém těle, které je zavěšeno v přílivovém těle, se objevují léčivé procesy. Všechna pole jsou vzájemně závislá, společně podporují život v této formě a obsahují, jak uváděl Sutherland, Inteligenci přesahující mou lidskou mentalitu.

Inertní fulkra a závěsná povaha tří těl

Při vyjasňování a prohlubování závěsného systému je možné vnímat i další fascinující proces. Nejenže je fyzické tělo vnímáno jako zavěšené v tekutinovém a přílivovém těle, ale v tomto širším poli jsou nyní zavěšena i všechna inertní fulkra v systému klienta. Když se léčebné záměry vyjasňují a potence se v tekutinách přesouvá směrem ke konkrétnímu fulkru, inertní fulkrum, kterému je věnována pozornost, se odpojuje od všech ostatních fulker v systému a je nyní zavěšeno v širším tkáňovém poli a tekutinovém těle. Tkáně, které jsou nyní zavěšeny v tekutině, se posouvají coby jednotné tekutinovo-tkáňové pole a uspořádávají se kolem něj. Inertní fulkrum se doslova zavěsí do všech polí a tělesné tkáně – zavěšené v tekutinovém a přílivovém těle – se kolem něj holisticky uspořádají za účelem léčení.

Jakmile k tomu dojde, všechna tři těla jsou orientována na ošetřované inertní fulkrum a síly v inertním fulkru se mohou vyrovnat, dostat se do *stavu rovnováhy*, a když se tento závěsný stav prohlubuje, může se objevit jakákoliv úroveň léčivého procesu ve vztahu k ošetřovanému fulkru. Stav rovnováhy tedy není jen lokálním jevem. Je systémový a rozšiřuje se na všechny úrovně působení: tkáňové tekutiny, síly a přílivová pole – vše zaměřené na uzdravení inertní záležitosti, která se projasnila. Když se stav rovnováhy prohlubuje, je celé pole potence nyní orientováno na inertní síly ve fulkru, fenomén Long tidu může vystoupit do popředí a celý proces se může prohloubit do klidu a může být vnímána vzájemná výměna mezi klidem, potencí a tkáněmi. Becker to nazýval *vyvážená rytmická vzájemná výměna* (obrázek 1.2).

Jedním ze způsobů, jak si to představit, pokud jste to ještě nikdy nena-
 vnímali, je představit si, že vlněná příkrývka je tekutinové tkáňové pole. Představte si, že dva přátelé tu deku drží vertikálně, napjatou, zavěšenou v prostoru. Pak si představte, že stojíte za dekou a tlačíte do ní zezadu prstem. To je jako potence v tekutinách, která se přesouvá ke konkrétnímu fulkru v širším poli. Všimněte si, jak se celá deka uspořádá kolem místa, na které tlačíte. Tak tomu ve skutečnosti není, ale tento obraz může pomoci vytvořit koncept tohoto procesu – deka zavěšená v prostoru se přirozeně uspořádá jako celek kolem fulkra, který vytvoříte, když stlačíte její látku. Stejně tak, jak se inertní fulkrum v těle oddělí a projasní v širším poli, se tkáňové pole – nyní zavěšené jako celek v tekutinovém a přílivovém těle – přirozeně uspořádá kolem něj. Celý proces uzdravení se pak může prohloubit.

Obrázek 1.2 Tři těla.

Kontemplativní cvičení:**Čchi-kung tří těl**

Rád bych zopakoval cvičení představené v prvním dílu *Základů*, které jsem nazval Čchi-kung tří těl. Je to cvičení vestoje, které pomáhá praktikantovi a studentovi naladit se na tři těla a primární respiraci – nejprve ve vztahu ke svému vlastnímu systému a poté ve vztahu k systému klienta. Protože běžně začínáme ošetření tím, že stojíme u boční strany lehátka, je to velmi užitečný výchozí bod. Následující text je upravenou verzí kontemplativního cvičení uvedeného v prvním dílu.

Postavte se s nohama od sebe na šířku boků, kolena mírně pokrčená. Jemně pozvedněte týl nahoru a zároveň nechte klesnout dolů pánev. Uvolněte ramena a nechte paže, aby se usadily do měkkého kruhovitého tvaru: lokty mírně ven, ruce na úrovni boků, prsty mírně zdvižené a dlaně směřující k podlaze. Představte si, že vaše paže a ruce jsou zavěšeny v tekutinovém poli. Tento postoj pomáhá jemně prodloužit středovou linii obratlů – notochordu a vytváří vzprímenější a plynulejší držení těla. Spočítejte v této napřímené pozici.

Představte si/prociťujte středovou linii, která prochází středem vašeho těla, a skrze tuto středovou linii usadte své vědomí do svého těla. Dobrou orientací je ponořit vědomí do tělesných vjemů – usadit vědomí kaudálně podél středové linie k fulkru za srdcem nebo pupkem. Od této středové linie a vnitřního fulkra rozšiřte své vědomí na celé své tělo a lokální pole kolem něj, na vaše fyzické a tekutinové tělo neboli biosféru.

Pokuste se spočinout v holistickém vědomí vjemů a pocitů a dovolit všem vjemům, aby byly přítomny naráz. Vnímejte svou středovou linii a biosféru jako jednotné tělo tekutin, tkání a smyslů. Nyní toto vědomí pomalu rozšiřte do všech směrů, nejprve aby zahrnovalo místnost, ve které stojíte, a poté i ven do okolí, směrem k horizontu, jak jsme zkoumali dříve. Představte si/prociťujte, že jste zavěšeni v tomto širším poli okolo centrální linie obrovského přílivového těla ve tvaru torusu, který má substanci a přítomnost. To je přílivové tělo Long tidu. Spočítejte zavěšeni v tomto poli.

Nyní se v tomto širokém poli vnímání orientujte na své tekutinové tělo, které sahá od středové linie 10–20 palců okolo vašeho těla (25–50 centimetrů). Představte si/prociťujte, že toto tekutinové tělo je hustším polem v širším přílivovém těle a že je v něm zavěšeno. Setrvejte chvíli v tomto vědomí.

Nyní přidejte vědomí svého fyzického těla coby hustšího pole zavěšeného v tekutinovém těle. Vaše kůže je jeho hranicí. Představte si/prociťujte, že vaše fyzické tělo je zavěšeno ve vašem tekutinovém těle. Chvíli v tomto vědomí spočíňte. Poté rozšiřte toto vědomí a představte si/prociťujte, že obě vaše těla, fyzické i tekutinové, jsou zavěšena v širším přílivovém těle. Znovu si dovolte v tomto vědomí spočinout.

Usaďte se do vědomí všech tří těl coby závěsného systému, který vás podporuje a udržuje v každém okamžiku života. Nechejte se zavěsit a spočíňte v tomto rozsáhlém poli držení. Když se do tohoto vědomí usadíte, možná si začnete uvědomovat, že se respirační fáze primární respirace ve vztahu k vaší vlastní středové linii vyjasňuje.

Na závěr tohoto cvičení se projděte místností nebo prostorem, ve kterém stojíte. Zkoumejte při tom své smysly – dívejte se, poslouchajte, prociťujte, hýbejte se – a sledujte, zda je všem bytí na světě nyní trochu jiný.

Druhé cvičení:

Orientace na systém klienta s vědomím tří těl a holistického posunu

Toto druhé percepční cvičení rozšiřuje kontemplativní formu stoje zkoumanou výše a je orientováno na holistický posun. Budete se pohybovat od boční strany lehátka ke klientovým nohám a orientovat se na tři těla vzhledem ke středové linii klienta. To přidá další úroveň rozlišení a jasnosti, když se budete usazovat do širokého pole vnímání.

Zatímco klient leží na zádech, postavte se k boční straně lehátka, ustanovte si svá fukra a stav přítomnosti a usaďte se ve výše uvedené pozici vestoje. Orientujte se na svou středovou linii a svůj vjem, že jste zavěšeni v přílivovém těle. Stejně, jak bylo uvedeno výše, se pokuste navnímat, jak je vaše tekutinové a fyzické tělo zavěšeno v tomto širším poli. Spočíňte v tomto vědomí a vnímejte přítomnost primární respirace okolo i uvnitř vašeho vlastního systému. Na několik okamžiků se v tomto vědomí usadte. Poté, zatímco stále ještě stojíte u boční strany lehátka, se orientujte na klientovu středovou linii, biosféru a přílivové tělo. Představte si/prociťujte, že je klient zavěšený v přílivovém těle Long tidu. Nechejte své společné vztahové pole usadit.

Když navážete vztah se systémem klienta, přesuňte se k nohám lehátka. Usadte se do své středové linie a fulker; orientujte se na klientovu

středovou linii a znovu vytvořte široké pole naslouchání. Pomalu kontaktujte chodidla klienta – můžete tak učinit vestoje nebo vsedě. Umožněte svým rukám, aby pluly na tkáních zavěšených v širším tekutinovém poli. Opravdu nechejte své ruce cítit tekutinu a nevkládejte do nich přílišnou pozornost. Orientujte se na středovou linii klienta a rozšiřte své pole vnímání tak, aby zahrnovalo celou biosféru – fyzické i tekutinové tělo klienta. Na několik okamžiků se v tomto vědomí usadte a poté opět pomalu rozšiřujte své pole vnímání směrem k horizontu, přičemž klientova středová linie zůstává stále ve středu vašeho pole vědomí. Nerozšiřujte své vědomí z hlavy, ale ze svého srdečního nebo pupečního centra tak, abyste byli stále ukotveni ve ztělesněném vědomí, aby nedocházelo k rozptýlení pozornosti nebo disociaci. Při tom si opět představujte/prociťujte, že je klient zavěšený v přílivovém těle Long tidu. Vnímejte, že jeho tekutinové i fyzické tělo jsou hustšími formami v tomto širším poli a jsou zavěšena v jeho přítomnosti. Lokálně se orientujte na systém klienta jako na jednotné tělo tekutin, tkání a smyslů. Usadte se a prohlubte do tohoto vědomí.

Jakmile se v tomto vztahu usadíte, obvykle zavnímáte, že vám potence, tekutiny a tkáně sdělují a vyjadřují historické vzorce v podobě pohybu a formy. Běžně také bude převládat rytmus na úrovni CRI. Po pěti až deseti minutách naslouchání si můžete všimnout, že se podmíněné pohyby a vzorce i CRI jakoby usadí. Můžete zažít, že se systém usazuje, změkčuje a prohlubuje. Tkáňové pole se může zdát měkčí a širší, a když k tomu dojde, můžete vnímat, že se systém zdá být tekutější, jednodušší a celistvější a primární respirace projasněná nebo zesílená.

To se obvykle projeví jako řada prohloubení – změkčení, usazení, rozšíření a zklidnění – až máte doslova pocit, že držíte jednotné zavěšené pole potence, tekutin a tkání. A to předznamenává posun v orientaci od přítomných podmínek a vzorců k primární respiraci a její vrozené potenci a zdrojům.

Jak se holistický posun prohlubuje, lze vnímat, že fyzické a tekutinové tělo je doslova zavěšeno do působení přílivového těla a že všechna tři těla vstupují do rovnováhy a koherence. Když se klientův systém usadí v holistickém posunu, zase si všimněte přítomných kvalit. Systém jednoho člověka se může zdát hutným, jiného zas pulzujícím, dalšího slabým v projevu potence atd.

Když se holistický posun usadí a prohloubí, vy se rovněž ponoříte hlouběji a budete si udržovat orientaci na klientovu středovou linii a lokální biosféru ve vašem širokém poli vnímání. Jednoduše se orientujte

na vyjasnění primární respirace a na to, až se léčivá rozhodnutí vynoří z jakékoliv úrovně působení.

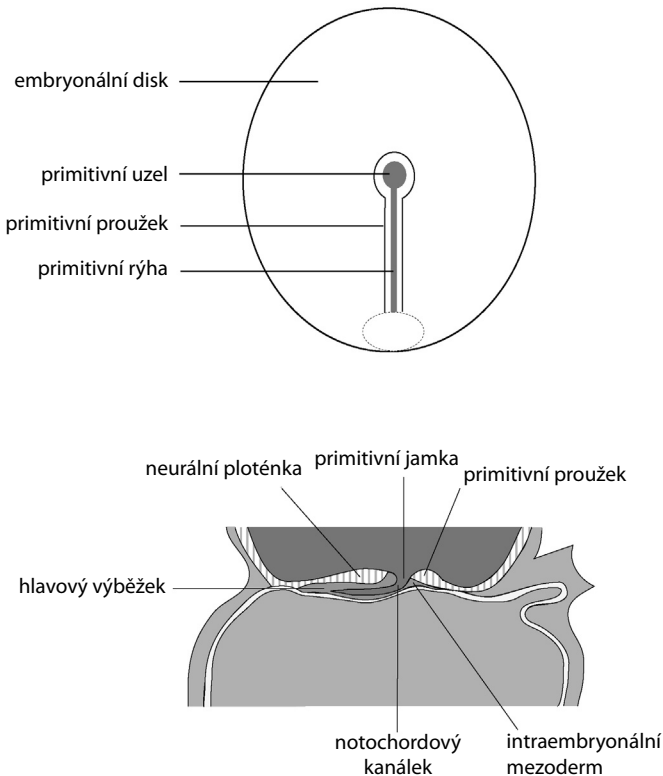
Středová linie

Jak si možná pamatujete z kapitoly 19 prvního dílu *Základů*, je středová linie hlavní řídicí středovou linií jak pro embryonální vývoj, tak i pro buňky a tkáň v průběhu života. Je vnímána jako stoupající síla přes osu notochordu a je součástí širšího bioelektrického pole. Zjistili jsme, že uvědomění si středové linie má významné klinické důsledky, a probírali jsme důležitost toho, že si je praktikant vědom její přítomnosti, a navrhli jsme několik percepčních cvičení, která vám pomohou se na ni orientovat, a také jsme probrali dynamiku, která se objeví, když se inertní záležitosti vyřeší a tkáňové pole se reorganizuje. Rád bych některá z těchto témat zopakoval, protože v tomto dílu budeme probírat různé vztahy tkání.

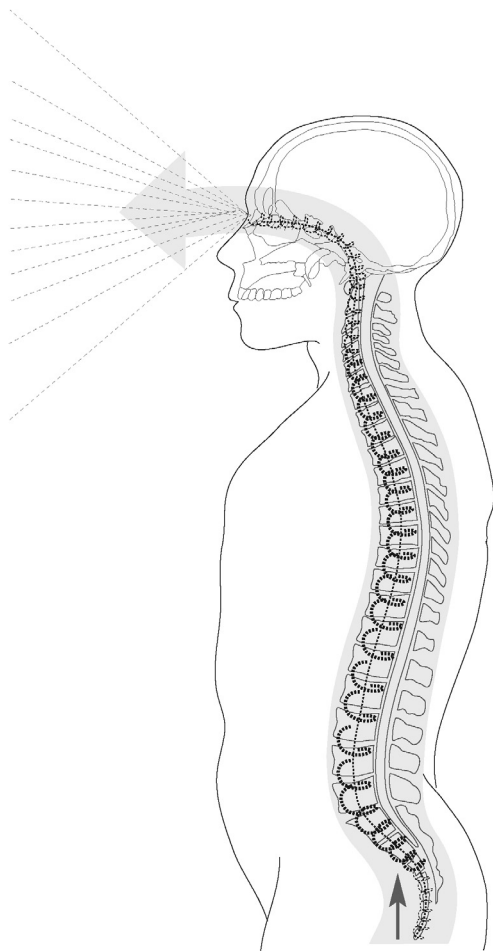
V embryologickém vývoji vzniká vlnová forma středem primitivního disku. Tento fenomén středové linie vytváří primitivní proužek a notochord, okolo nichž dochází k diferenciaci a organizaci tkání. Energetický aspekt této vlnové formy nazýváme prvotní středová linie, kterou lze po celý život vnímat jako stoupající sílu skrze těla obratlů a kraniální bázi. Randolph Stone, DO, to nazýval *sprška fontány života* a uváděl, že všechny léčivé procesy musejí zahrnovat uvědomění si této středové linie, která má podle něj ve svém jádru „neutrální esenci“ (Stone 1999) (viz obrázky 1.3 a 1.4).

V prvním dílu jsme nejdříve nechali čtenáře uvědomit si tuto stoupající sílu vestoje a poté na lehátku, když jsme drželi křížovou kost, a v poloze na boku prostřednictvím sakroetmoidálního hmatu. Vestoje byli oba lidé otočeni čelem dopředu, jeden stál za druhým. Osoba vpředu byla v pozici klienta, zatímco osoba vzadu byla v pozici praktikanta. Obě zkoumající osoby se orientovaly na Long tide a klientovu prvotní středovou linii, aniž by zúžily své percepční pole. Osoba v pozici praktikanta položila zlehka ruce na ramena osoby před sebou, zatímco se orientovala na středovou linii té osoby. Obě osoby se usadily do toho pole naslouchání a čekaly, zda v klientově systému zavnímají stoupající sílu. Z hlediska uvědomění si celého těla může tkáňové pole někdy působit jako chaluhový porost zavěšený v tekutině, kterou stoupající síla pohybuje.

Poté jsme účastníky požádali, aby se přesunuli k lehátku, kde se osoba v roli praktikanta poté, co proběhl holistický posun u nohou, orientovala na klientovu prvotní středovou linii prostřednictvím sakrálního hmatu a následně prostřednictvím hmatu sakroetmoidálního. Možná budete chtít tento proces znovu prozkoumat s kolegy a také se na něj orientovat při práci s klienty. Význam uvědomění si primární středové linie je při práci s tkáněmi zásadní. Embryo se zformovalo ve vztahu k této primární středové linii a tkáňové pole se neustále orientuje na její přítomnost. Uvědomění si uspořádání tkáně vzhledem k primární středové linii přináší jasné klinické informace. Jak už jsme zmiňovali, výzkum na Tuftsově univerzitě na žabích embryích ukázal, že změny v lokálním bioelektrickém poli se stoupající středovou linií způsobují ohýbání žabího embrya (Jonathan 2011). Dr. Stone podobně uvedl, že veškerá práce s tkáněmi musí být orientována na přítomnost středové linie notochordu, kterou popsal jako sílu stoupající ve spirále přes osu obratlů (Stone 1999).

Obrázek 1.3 Primitivní proužek a notochord.

Obrázek 1.4 Prvotní středová linie – sprška fontány života.

Augmentační procesy

Rád bych se také krátce dotknul konceptu augmentačních procesů*, protože je jich v tomto dílu popsáno mnoho. Musím přiznat, že augmentaci považuji za jedno z nejobtížněji popsatelných témat. Je to oblast, která má v sobě pravou taoistickou kvalitu aktivního dělání-nedělání. Je to téma, o kterém se v biodynamice neustále diskutuje, pokud jde o jeho využití, přístupy, zda

* Augmentace – zvětšení, rozšíření. Podrobněji viz kapitolu 17, díl 1. (Pozn. překl.)

jsou takové záměry praktikantů vůbec užitečné, zda nepodkopávají přirozené rozvinutí léčivých procesů a tak dále. Někteří praktikanti mají rádi termín *augmentace*, který se používá v osteopatické praxi; jako u každého termínu si prosím najděte vlastní slova, která vám budou vyhovovat. Za mnoho let klinické praxe jsem zjistil, že ve velmi inertních, neprostupných a historicky zakořeněných případech, mohou záměry praktika, jako je *augmentace* prostoru, velmi pomoci prohloubit proces a umožnit, aby se potence projevila v hluboce zakořeněných stavech.

Záměrem v procesech *augmentace* je zvětšit nebo zesílit přirozeně probíhající procesy a v ideálním případě nevnašet do systému nové síly. Pokud tak totiž učiníme, můžeme být vnímáni jako vnější síla – a potence bude na naši přítomnost nějakým způsobem reagovat – třeba tak, že bude chránit před naší přítomností. Níže popisuji obecný přístup k *augmentaci* prostoru, abych tak vyvolal diskusi o těchto záměrech.

V mnoha ohledech není termín *augmentace prostoru* příliš užitečný, protože prostor nelze augmentovat – je vždy přítomen. Ale *vztah* potence, tekutin a tkání k prostoru, který obývají, augmentován být *může*, a to je to, k čemu v tomto procesu dochází. Když se orientujeme na vztah potence, tekutin a tkání v cyklech tekutinového tidu/mid-tidu, zjistíme, že na vrcholu nádechu se prostor v tkáňovém poli jako celku přirozeně zvětšuje. Lokálně to můžeme vnímat tak, jako by se tkáň na vrcholu nádechu hlouběji „nadechly“ a v jejich vztazích je dosaženo prostoru. Tuto analogii a pociťovaný vjem používáme v jednom z níže uvedených popisů, kde se orientujeme na zvětšení prostoru v historicky hutných a zakořeněných podmínkách.

Existuje řada případů, kdy mohou mít procesy *augmentace* klinickou hodnotu. Za prvé, když se holistický posun v klientově systému nemůže projevit, obvykle z důvodu hluboké inerce, aktivované stresové reakce, autonomní aktivace nebo disociativních procesů, pak může praktikant usnadnit opětovné napojení na zdroje a klid. Obvykle praktikant „posiluje“ posun k holismu a primární respiraci ponořením se do klidu a do svého vlastního vztahu k primární respiraci – zejména k Long tidu – a zazdrojováním klienta v jeho uvědomění si pociťovaného zdraví a duševní pohody, a také prostřednictvím procesů klidového bodu. Všechny tyto procesy jsou *augmentační* samy o sobě.

Když systém může vstoupit a prohloubit se do holistického posunu, projeví se léčivé záměry a běžně se dostanou do popředí inertní záležitosti, které je potřeba uzdravit. Potence se v tekutinovém a fyzickém těle posune směrem k inertní oblasti a fulkru. Když k tomu dojde, inertní fulkrum se projasní a zavěsí do všech tří těl, jak bylo popsáno výše. V ideálním případě, když se

inertní fulktrum projasní, objeví se fáze hledání a usazování Beckerova třífázového léčivého vědomí a dojde k prohloubení do stavu rovnováhy, systémového stavu dynamické rovnováhy na všech úrovních působení. Tkáňové pole zde vstoupí do své vrozené tekutosti, kde se do popředí dostávají embryonální řídicí síly. V mnoha ohledech lze říci, že se fyzické tělo vrátilo do svého embryonálního stavu tekutinové tkáně – fyzické tělo je zavěšeno v tekutinovém těle – kde je potenciál řešení a uzdravení na prvním místě.

Nezřídka se však také stává, že přítomnost velmi zakořeněných a hutných setrvačných sil a jejich důsledků – jako je intenzivní místní komprese tkání, zablokování tekutin a s tím související nociceptivní* a autonomní aktivace – brání ponoření se do stavu rovnováhy. V tomto případě může augmentace prostoru pomoci, aby se stav rovnováhy projasnil a prohloubil. Je třeba zvážit, zda je tekutinový tide v této fázi přítomen. Když se holistický posun prohlubuje a potence v tekutinách se posouvá na konkrétní místo, není neobvyklé, že se tekutinový tide usadí do klidu. Potence, která řídí tekutinový tide, se zde orientuje na konkrétní inertní fulktrum, systém se dostává do hlubší rovnováhy, tekutinový tide se dostává do klidu a celé pole potence je nyní orientováno na tento konkrétní léčivý záměr. Níže popíšeme augmentaci prostoru v obou případech – když je tekutinový tide přítomen a když se usadil do klidu.

Augmentace prostoru

Nejdůležitějším aspektem každého procesu augmentace je povaha našeho vlastního nastavení coby praktikanta. Zásadní je udržet stav vnitřního klidu a umožnit jeho prohloubení, přičemž je potřeba zachovat orientaci na klientovu středovou linii, tři těla a vyvstávající proces. Pokud se inertní fulktrum nemůže prohloubit do stavu rovnováhy, pak je první klinickou orientací praktikanta prohloubit se dále do klidu a prostornosti a zároveň být orientován na ošetřovanou inertní záležitost. Pokud ani to systému nepomůže dostat se do rovnováhy, pak může být užitečné prozkoumat augmentaci prostoru nebo působení tekutin (působení potence v tekutinách).

V následujícím příkladu si představte, že jste orientováni na inertní fulktrum, jehož síly se nedokázaly prohloubit do vyváženosti – stavu rovnováhy. Jeden klinický záměr je orientován na vztah potence, tekutin a tkání, a to jak k prostoru, který obývají, tak i k prostoru, který je přirozeně vyjádřen

* Nociceptivní – přijímající, resp. vedoucí škodlivé, zejm. bolestivé podněty. (Pozn. překl.)

na vrcholu nádechu. Jakmile se toto projasní, zjistíte, že se inertní potence ve fulkru projevuje, když je její vztah k prostoru posílen, a systém se prohloubí do léčivých procesů, když se vyjasňuje vrozený plán léčení. V následujícím popisu předpokládáme, že se holistický posun prohloubil, inertní fulkrum se projasnilo a síly v něm se nemohou prohloubit do rovnováhy.

Obecný příklad

Dovolte svým rukám, aby navázaly vztah s danou oblastí tkáně. Například pokud se jedná o šev, umístíte prsty na obě jeho strany. Pokud je to kloub, držte jej vhodným způsobem – například položte ruce okolo kolenního kloubu nebo prsty na každou stranu inertní oblasti pojivové tkáně atd.

Orientujte se na inertní fulkrum, jako by bylo zavěšeno v širším tekutinovém a přílivovém poli. Usadte se ve svém širším poli naslouchání do vědomí tekutinového tidu a tkáňové motility ve fyzickém a tekutinovém těle a orientujte se na pociťovanou kvalitu vzednutí nádechu primární respirace.

Nechejte své prsty a ruce plout na tkáni zavěšené v tekutině. Když to skutečně dovolíte, můžete mít pocit, že vaše ruce a prsty mají doslova tekutou formu. Zatímco jsou vaše prsty – zavěšené v tekutině – orientovány na motilitu tkání a tide jimi pohybuje, dovolte jim, aby jimi tide na vrcholu nádechu „dýchal“. Projev tidu doslova pohybuje/dýchá vašimi prsty. Když fáze nádechu dosáhne svého vrcholu, začnete vnímat, že se vaše prsty hlouběji nadechují ve směru přílivu a motility. Někdy se sám hlouběji fyzicky nadechnu, když cítím, že jsou mé ruce a prsty „prodýchávány“ na vrcholu nádechu.

Může se objevit i několik dalších možností. Tekutinový tide nemusí být přítomný nebo zřetelný. Jak bylo popsáno výše, když se inertní fulkrum projasní – a potence se v tekutinách posune, aby se orientovala na inertní síly v něm – je možné pocítit, jak tekutinový tide vstupuje do klidu. Jiným scénářem je, když je inertní záležitost tak hustá, že není možné jasně vnímat přílivový jev. Za těchto nikoli neobvyklých okolností může praktikant přesto navýšit potenci a vztah tkání k prostoru, který obývají.

Se svými rukama stále ve vztahu k inertní oblasti, opět je nechejte zavěšené v tekutině, vnímejte kvalitu přítomného prostoru – nikoli inertní záležitosti nebo fulkra, ale prostoru, který obývají. Dovolte svým rukám a prstům, aby v tomto prostoru opět hlouběji dýchaly – jako by byl příliv přítomen – jemným naplněním a rozšířením okolo této oblasti. Je to opět, jako by je širší příliv prodechoval nebo jimi pohyboval. Tento záměr orientuje potenci a tkáně

v dané oblasti na prostor, který obývají, a augmentuje jejich vztah k prostoru obecně.

Příklad v klenbovém hmatu

Konkrétnějším příkladem může být situace, kdy držíte klenbový hmat a kompresní fulkrum v SSB (synchondrosis sphenobasilaris) se nemůže usadit, protože síly v něm nemohou vstoupit do rovnováhy. V klenbovém hmatu, na vrcholu nádechové fáze, nechejte své prsty, aby byly zavěšeny v tekutině a pohybovaly se s projevem přílivové tekutinové potence. Je to trochu podobné, jako když chaluhami na dně oceánu pohybují přílivové/odlivové síly. Jak vašimi prsty pohybuje/dýchá tekutinová potence, stejně tak se prsty hlouběji nadechují spolu s okvětními lístky lebky, když se otevírají na vrcholu nádechu. Když k tomu dojde, vaše prsty se jemně roztáhnou v rezonanci jak s přílivovým pohybem, tak i s tkáňovou motilitou. Opět jako byste cítili, že jsou vaše prsty a ruce dýchány a že dýchají hlouběji. Tato kvalita dělán-ní nedělání augmentuje přirozené vyjádření prostoru v nádechové fázi primární respirace v SSB a v lebeční dutině jako celku.

Opět není neobvyklé, že tide ustoupí a vstoupí do klidu, když se inertní fulkrum projasní nebo když je přítomna hustá inerce. V tomto případě, jak bylo popsáno výše, se orientujte na přítomný prostor, nikoliv na inertní sílu nebo problém komprese. Dovolte svým rukám zavěšeným v tekutině, aby se hlouběji nadechly tím, že se naplní a rozšíří okolo té oblasti, jako by jimi pohyboval tide. Tím opět orientujete tkáň a přítomné potence na prostor, který obývají.

Jakmile je prostor zpřístupněn, pamatujte na Beckerovo upozornění, abyste se orientovali na *změnu stavu potence*, nejen na vznikající tkáňové vzorce nebo pohyby. Je možné vnímat, že potence ve vztahu narůstá, když je cítit pulzace a teplo, že se v tekutinách posouvá směrem k dotýcnému inertnímu fulkru nebo že tou oblastí nějakým způsobem prostupuje.

Když je prostor zpřístupněn, jinou možností je, že můžete vnímat usazování se do prohlubujícího se stavu rovnováhy, který se objevuje – fyzické tělo je zavěšeno v tekutinovém, které je zavěšeno v přílivovém, to pak v Dynamickém klidu. Když se tento závěsný systém prohloubí, navnímejte úroveň léčivého procesu, který se vynořuje z prohlubujícího se klidu, a počkejte, až ucítíte projev potence v kompresním fulkru. To může být vnímáno jako pulzace, řídicí síla v tekutinách, nebo jako hlubší, měkčí vyvěrání a prostupování potence v dané oblasti. Když k tomu dochází, můžete vnímat, jak se inertní

síly nějakým způsobem rozptylují zpět do vnějšího prostředí – většinou prostřednictvím tepla a pulzace, nebo jako vektorové proudění. Systém se pak může znovu usadit a vstoupit do fáze reorganizace a přeorientování.

Jedná se o proces, na který se můžeme orientovat vždy, když se systém nemůže prohloubit do stavu rovnováhy, když se projasní inertní fulkrum. Zjistil jsem, že 90–95 procent času pracuji prostřednictvím své rezonance a orientace na klid a primární respiraci – a na klientovu středovou linii, tři těla a rozvíjející se proces. Přibližně 5–10 procent času zjišťuji, že velmi užitečná může být orientace na proces klidového bodu nebo na augmentaci prostoru či řízení tekutin. V případě inertních, zamrzlých nebo aktivovaných stavů nemá smysl pouhé sezení. Mohlo by to vést k tomu, že klientovy symptomy ještě zesílí. Přečtěte si prosím také další kapitoly o řešení traumat, protože toto téma je v každodenní praxi velmi časté.

Výchozí klinický stav

V prvním dílu jsme probírali, jak je důležité určit výchozí stav, abyste mohli posoudit, jak systém reaguje na ošetření. Záměrem popsaným v celém prvním dílu bylo, abyste byli schopni vnímat a vztahovat se ke změnám v uspořádání tkání, stavu CNS a projevu potence a jejího řízení tekutin po celou dobu, kdy se rozvíjí léčivý proces klienta.

Rostoucí povědomí o prvotní středové linii je jedním z takových výchozích bodů, který přináší důležité klinické informace – jak o tom, jak je tkáňové pole zpočátku organizováno, tak i o tom, jak se posouvá vzhledem ke středové linii poté, co jsou vyřešeny inertní síly v Beckerově třetí fázi reorganizace a přeorientování. Pomáhá tedy stanovit výchozí klinický stav, pokud jde o počáteční organizaci tkáňového pole a jeho novou organizaci poté, co byly řešeny inertní síly, traumatické vlivy i problémy spojené s prenatálním a perinatálním obdobím a s dětstvím. Několik dalších důležitých výchozích bodů, které je potřeba si uvědomit na začátku a na konci sezení, je kvalita tekutinového tidu, jak projevuje svoje působení a jak se motilita a vzorce tkání orientují na automaticky posuvná fulkra, jako je SSB a Sutherlandovo fulkrum. Po tomto zopakování přejdeme nyní k našim dalším pěti kapitolám, zaměřeným na embryonální, prenatální a porodní dynamiku.